

Bilag 2.

ASSURANDØR-SOCIETETET

København, den 27. januar 1964.

Foranlediget af det af arbejdsministeren i folketinget den 12. december 1963 fremsatte forslag til lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (TP) skal Assurandør-Societetet — uden derved i princippet at tage stilling til, om en tillægspension i overensstemmelse med forslaget bør gennemføres — tillade sig at anføre følgende:

Ad forslagens § 4, stk. 2, b):

Indledningsvis bemærkes, at societetet går ud fra, at ordet „pensionsordning“ omfatter enhver ordning, hvad enten den hviler på et kapital- eller et renteforsikringsprincip. Af bestemmelserne fremgår i øvrigt modsætningsvis, at dispensation ikke kan meddeles for lønmodtagere under fremtidigt etablerede private pensionsordninger. Dette forekommer ikke rimeligt.

For lønmodtagere, der indtræder i TP inden 1. marts 1965, indebærer § 6 den særlige fordel, at fuld tillægspension kan opnås efter 27 års anciennitet, ligesom der for de ældre aldersgruppers vedkommende er tale om en betydelig overkompensation. De yngre aldersgrupper må betale, og stort set må der regnes med, at alle under 35 år taber ved ordningen.

For lønmodtagere under § 7, der indtræder efter den 1. marts 1965, og for hvilke der ubetinget kræves 40 års anciennitet, vil den gennemsnitlige indtrædelsesalder formentlig ligge nærmere 20 end 30 år, og hovedparten af medlemmerne vil ikke have nogen fordel af at indtræde i ordningen, da der i de eksisterende livs- og pensionsforsikrings-selskaber vil kunne tegnes en større alderspension for de samme penge.

Der kan i øvrigt herved henvises til bilag 2 i betænkningen fra tillægspensionsudvalget af 1963 (pag. 83, 2. spalte f. f.) og den hertil knyttede tabel 1 (pag. 91).

Det er som nævnt societetets opfattelse, at det ikke kan anses for rimeligt, at de enkelte erhvervsvirksomheder i tilfælde, hvor det må være i de ansattes interesse, fremtidig skulle blive afskåret fra at etablere pensionsordninger, der mindst vil blive lige så værdifulde for virksomhedernes medarbejdere som den ved loven påtænkte ordning. Det synes i øvrigt ikke at fremgå af tillægspensionsudvalgets betænkning, at en udvidelse af dispensationsadgangen, således at også lønmodtagere, der tilsluttes fremtidige pensionsordninger, kan undtages fra medlemskab af TP, på afgørende måde vil kunne forrykke den til grund for lovforslaget liggende finansieringsplan. Man henstiller derfor, at ordene „ved denne lovs ikrafttræden“ udgår.

Ad forslagens § 25, stk. 2.

Repræsentanter for ulykkesforsikrings-selskaberne har allerede under forhandlinger med Tillægspensionsudvalget af 1963 henledt opmærksomheden på, at man ikke på grundlag af det materiale, som selskaberne er i besiddelse af, kan se, hvorvidt en forsikring helt eller delvis omfatter personer, som falder ind under TP, ligesom oplysningerne om de beskæftigede ikke foreligger for kvartaler eller for kalenderår, men kun opgjort efter udløbet af et forsikringsår, der er individuelt for hver forsikring, løbende fra forfaldsdag i ét år til forfaldsdag i det følgende år.

Såfremt det alligevel i loven pålægges selskaberne at stille oplysninger til rådighed, kan disse derfor kun gives med en tidsforskydning, som vil være ret betydelig i forhold til ordningens påtænkte administrationsgrundlag.

Da der som bekendt er en lovbestemt begrænsning af omkostningerne for den lovpligtige ulykkesforsikring, forudsætter sel-